

**Jsi ten, který má přijít ? / 3. neděle adventní /
Matouš 11, 2 – 15**

Olomouc 11. 12. 2022

Bratři a sestry,

Jan křtitel, novozákonní prorocká postava, bouřlivák volající k radikální změně života a k pokání a současně varující před Božím hněvem. A přece ten, který má připravit cestu králi pokoje a spravedlnosti a dárci Boží spásy. Za svá smělá slova se lidé jako on vždy stanou nakonec nepohodlnými a je třeba je odklidit z cesty. Povedlo se to i v jeho případě tak jako takto skončili mnozí proroci dávno před ním. Přece ale platí i zde, že se pravdu o blízkosti Božího království nepovedlo umlčet.

A ještě něco je na něm pozoruhodné. I přes tu zmíněnou břitkost jeho poselství je to ten, který prošlapává Ježíšovi cestu, aby se nakonec sám stáhl. Je připraven uvolnit cestu učiteli jinému, králi králů, i když mělo to jeho poselství jiné důrazy. To bylo mezi židovskými učiteli nakonec běžné. Nikdo z nich netrval na tom, že jen on sám je nositelem jediné svaté pravdy. A byli připraveni říci – jdi a nauč se něco od jiného, jdi za ním, on ti poví něco, co tak dobře nedovedu já sám. Jak propastný rozdíl od všech, kteří tvrdí že jen oni vedou lidi správně a ostatní jsou svůdci. Jeden z typických znaků sekty.

Jan sedí ve vězení. Nic k závidění. Starověký žalář, to byla hrůza, proti tomu je dnes na Mírově jako v interhotelu. Ale i na těchto místech uslyšel o činech Kristových. Doneslo se k němu, co Ježíš Kristus mluvil a konal. A vede jej to k nejzávažnější a nejnaléhavější otázce: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ To není nic jiného, nežli otázka po Ježíšově mesiášství, otázka po tom, je-li skutečně ten Pomazaný, tedy Kristus. Uslyšel o činech Kristových... To že je tam titul „Kristových“, znamená nejspíše to, že evangelista Matouš v době kdy evangelium píše, už uvěřil a přijal, kdo Ježíš je, že je to Kristus, ten Pomazaný, že je Mesiáš a přijali to i jeho křesťanští posluchači a čtenáři.

Ne tak Jan v této chvíli, dávno před Matoušem. Ten se teprve ptá. On teprve hledá. Ani tak radikální kazatel není žádný duchovní frajer, který ví všechno. I on se ptá a čeká dychtivě odpověď. Na tu jeho otázku se můžeme podívat dvojím pohledem. Ten první a tradiční té otázky rozumí tak, že je to otázka plná úzkosti člověka, který si takového Mesiáše nepředstavoval. Ty činy, o kterých slyšel, to pro něj bylo málo. Od Božího Mesiáše čekal víc. Když byl na svobodě, to se mu to hřímalo o plevách, které budou spáleny neuhasitelným ohněm – a najednou je v tak hrozném prostředí sám pln pochybnosti dokonce o Ježíši

samotném, kterému přišel připravit cestu a před kterým se už při jeho křtu on sám pokořil, když mu řekl: „To já bych měl být pokřtěn od tebe... ..“

Ten druhý způsob je možná pro mnohé z nás nový, ale je mnohem nadějnější. A počítá spíše s tím, že to Janovo: “ Jsi ten, který má přijít ? “ - není otázka pronesená z hlubin bezedných, ale že je Jan naopak první z těch, které napadlo, že Ježíšovy činy by mohly být činy Božího Mesiáše. Pane, ty bys mohl být skutečně pravý a skutečný Mesiáš ! Slyším o tvých činech a začínám rozumět. A postupně si z toho všeho skládám mozaiku, ze které mi vzniká hotový obraz. A chvála Bohu jsem zas o něco dále nežli tenkrát u Jordánu. Slyším o tvých činech a obrysy tvého přicházejícího království se mi stále zřetelněji vyostřují. Ale zároveň si přece jenom nejsem doposud všim jist. Musím se tě zeptat a toužím po tom, abys mi to potvrdil ty sám.

Takovou otázku jako Jan si jistě kladou mnozí lidé a ve skrytu svých srdcí i možná každý z nás. A může to být skutečně otázka plná pochybností, ale taky intenzivního, třeba obtížného hledání. Skutečně není nic snadného ve světě plném různých roztodivných i bizarních věr, i v lidském životě plném zkoušek a mnohé vnitřní dezorientace na takovou otázku najít odpověď. Opravdu jsi Ježíši Mesiáš, Spasitel, Boží Syn ? Copak v nás ta Janova otázka nezní – i když jsme ve své víře pevní, i když jsme pokřtění, vyznávající křesťané, kteří chodí k večeři Páně ? Jsi to skutečně ty, náš Pane ? Ale ani při nás to přece jen nemusí otázka plná bolesti a obtížného hledání, ale taky plná údivu. Žasneme nad tím, kdo Ježíš Kristus je. Že je to skutečně ten pravý Boží Syn, jehož příchod se přiblížil. Že on je ten pravý král pokoje, s nímž do našeho světa přichází království živého Boha.

Učedníci donesou zpět Janovi odpověď Páně. A všimněme si, že on neodpoví přímo. Neujistí Jana slovy: Ano, jistě, já jsem to, jsem ten, který měl přijít. Tak se neboj a věř. Vůbec nemluví o sobě. Ale znovu připomene, čeho je Jan i Ježíšovi učedníci svědky. Připomene to, o čem Jan slyšel a co učedníci mohou dokonce na vlastní oči vidět: „Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.“ To není nic jiného, nežli naplnění proroctví proroka Izajáše, které jsme už dnes slyšeli a které pronesl kdysi zotročenému lidu Izraele jako poselství o dobré budoucnosti a naději v živém Bohu. Toto proroctví se plní s dílem Pána Ježíše Krista. Ježíš tedy Janovi neřekne víc, nežli on sám už ví a vnímá. Neodhalí mu žádné nečekané a šokující tajemství. A přece mu jakoby mezi řádky, ano, trochu snad neosobně potvrdí, že za těmito mocnými činy stojí on sám jakožto jejich původce a činitel a taky jako dárce pravého života. A ještě dodá: „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Šťastný je ten, komu tato moje slova i činy stačí

k tomu, aby se spolehl na to, že Mesiáš je tady. Ten, kterého vyhlížely toliké generace až podnes.

Ano, bratři sestry, je to skutečně on. Nepřehlédněme ani dnes činy, které koná. Nepřehlédněme to, jak i dnes dovede tišit lidskou bolest, měnit lidské životy a stavět znovu na nohy. Není nutné spekulovat o tom, v jaké podobě a v jakém měřítku Pán i dnes koná to všecko, čeho byli svědky jeho učedníci. Ale ono se to děje. Na straně druhé netvrdí, že musí být uzdraveni všichni nemocní ve všech dobách a že se nenajde nikdy nikdo, kdo by evangelium neslyšel nebo slyšet nechtěl. Ale přece smíme zrakem víry vidět projevy jeho přicházejícího králování v moci. Smíme v našem dnešním světě vidět pozdravy zaslíbené země, třeba často malé a nepatrné. Vidíme lidi a organizace, které pomáhají potřebným, hladovým, nemocným, uprchlíkům, kteří nemají kam jít. Vidíme lidi a organizace, které se zastávají utlačovaných a vyzývají k propuštění nespravedlivě vězněných. Vidíme lidi a národy, které touží po svobodě a jsou ochotny pro svou činnost riskovat zdravím nebo dokonce životem. A vidíme ty, kteří odcházejí do cizích zemí, aby tam pomáhali a taky zvěštovali evangelium. Modlí se za ně....

Možná by leckdo mohl ta slova zpochybnit a prohlásit, že to vše je stejně málo.

Ano, vidíme přece taky trpící Ukrajinu a bestiální jednání ruských okupantů i jejich elit, které navíc vyhrožují jadernou katastrofou. Vidíme dosud ve světě hladovějící i ty, kteří žijí v totalitě bez blízké perspektivy změny. Vidíme lidi, kterých se nikdo nezastane. A o mnohých se ani nemůžeme dozvědět. To jsou snad taky znamení příchodu mesiášského věku?

Ano, je toho v našem světě - i v naší zemi tolik, co je potřeba ještě srovnat, napravit a udělat proto, aby to, co je zlé došlo nápravy nebo zcela vymizelo a bylo odstraněno. Ale přesto to není jediná skutečnost. Znamení toho, že se Boží království přiblížilo, tak je nepřehlédněme.

Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. Ano, ono se to opravdu děje. Jen to možná nevidíme a nevíme jako kdysi Jákob v Bétel. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží, praví Pán. Amen.

Modlitba: Věčný králi, Pane Ježíši Kriste, díky za všechny signály tvého království, které se blíží. Ať už je vidíme nebo nevidíme. Otevírej naše oči, abychom se nechovali jako slepí. Amen.